

(המשך מעמוד 25)

ודייקסל, חרף היותו בית"רי ותיק וממער ריציו של בגין, היה חייב להימנע. אולם האמת היא שדייקסל אינו מודאג כלל מקרע עם בגין. הוא אף אינו חושש פן יסולק מן ההיים הפוליטיים. הוא עשיר, ובמשק שלו מטפחים גידולי שדה, פרחים, לול ורפת. הוא גם שותף בבית-חרושת לקפיצים. לפי ני כמה שנים החליט דייקסל, שהוא בעל אופי עצמאי ביותר, ללמוד באוניברסיטה. הוא נרשם לאוניברסיטת תל-אביב ומבלי לזנוח את עבודת המשק עשה את התואר הראשון.

מי מפעיל

את ארנס?

חבריהכנסת יצחק יצחקי הוא נטע זר בחרות. יצחקי נבחר לכנסת ב"רשימת שלומציון, בהנהגת אריק שרון, ויחד עימו הסתפח לתנועת החרות לאחר הבחירות. בחודשים האחרונים התהווה קרע בין שרון ליצחקי, עד כדי כך שיצחקי שקל פרישה מחזות, רק כדי לא להיות עם שרון באותה מיפלה. יצחקי נכנס לכנסת כנץ מובהק, והוא נע עתה לכיוון היוניות. הוא מקורב ביותר לח"כ הלל זיי דל, איש חטיבת-אחדות בליכוד. נראה כי לולא הסכם קמפ-דייוויד הוא היה מצטרף לויידל ומכפיל בכך את כוחה של אחדות.

ח"כ איתן ליבני היה קצין המיב"צ צעיר של האצ"ל. קצין המיבצעים של בגין, אך גם קצין המיבצעים של לנדאו. נראה כי הימנעות ליבני הושפעה במידה רבה מכך שלנדאו התנגד לבגין. לליבני, שהיה ידוע עד כה כנאמנו של בגין, יש חשבון חדש עם ראש-הממשלה. לפני כמה שבועות התפטר ליבני מהנהלת תנועת החרות והתריס נגד בגין על כך שהוא מכניס להנהלה אנשים הנאמנים לו ללא בחירות, ולא בצורה דמוקרטית. בעת האחרונה אף החליט ליבני ואיש אינו מבין מדוע, כי הוא המומחה של חרות לענייני ערבים ובידואים. דעת-המומחה שלו קובעת, כי הסכמי קמפ-דייוויד אינם טובים ליהודים. ליבני יודע זאת, מאחר והוא המומחה לענייני ערבים.

השר דויד לוי חייב הרבה לראש-הממשלה. מנחם בגין, על קידומו ועל הפיכתו לשר. לוי כה התלהב, הן בדבריו בממשלה לה והן בנאומו בכנסת. מהסכמי קמפ-דייוויד, עד שנדמה היה כי הוא בעצמי אבי הסכמים. לוי הוא מאותם חברי-כנסת של חרות, שבגין כמו ידיו הקים אותם על רגליהם או, בז'ארגון של חרות, "עשה" אותם. אולם לעומת אחרים, שבגדו בבגין, הוא נשאר נאמן לו. עמדתו של ח"כ רוני מילוא היתה ברורה זמן רב לפני ההצבעה. רוני הוא מי מקורבי ממשפת בגין. מילבד העובדה שרוני של רוני הם רויויוניסטים ותיקים

הסביר, כי לא יהיה כל אסון אם תפנה ישראל את הגדה המערבית.

"אני גמור אצל בגין"

ח"כ חיים קאופמן הוא איש-עסקים מצליח. לכנסת הגיע קאופמן ישר מ"גמלה-תעופה בן-גוריון, כשחזר מארצות הברית. שם התם על חוזה שמן עם חברה בינלאומית לתמרוקים. קאופמן הוא סיכך מישקיי-לדים וצעצועים בארץ. בין היתר הוא גם סיכך של לגו, ועוסק בהפצת תמציות תמרוקים ומצלמות. קאופמן ידוע כנץ קיצוני, אך הוא מחסידי וייצמן. בחוד-שנים האחרונים היה זה קאופמן שריסן יותר מפעם אחת את שר-הביטחון, לבל יתבטא בנוסח שירחיב את הפער בינו לבין בגין. אולם קאופמן, כאיש עסקים ממולח, יודע גם היכן מרוחה החאמה. אחד מה יודע כוחות הצעירים העולים בחרות, יודע קאופמן כי בשלב זה כדאי לתמוך בראש-הממשלה.

לח"כ חיים קורפו לא היתה כל בעייה בעת ההצבעה. הצבעתו התאימה הן לנא-מנות האישית שלו לבגין והן לקו הכימ"ע-טינוני אותו נקט כחודשים האחרונים, גם כאשר התבטאויות יוניות היו בבחינת כפירה בעיקר בחרות. קורפו הצביע, כמו בן, בעד, ויתמוך בכל שלב בראש-הממשלה.

רום, כארידור, אמר לאחר ההצבעה בכניסת, כי ברגע שבגין כינה אותו "פרופסור רוסי", ולא בשמו הפרטי, ברור היה לו, כי "אני גמור אצל בגין". סוד הצבעת-הנגד של רוסי טמון באי הבנתו הפוליטית. לרוסי בן ה-46 נידמה היה, כי הרוח במיפ-לגה נוטה נגד בגין. הוא נסחף ברוח זו, הצבעתו של רוסי הכעיסה, כמובן, את בגין. רוסי הוא מאלה שבגין שלף אותם מהשממה הפוליטית והרים אותם מעל לוחית התנועה. בגין מרגיש נבגד, אך לרוסי יש הצדקה נוספת להצבעתו. כמו ארנס, הוא חש עצמו כמכיש גדול בענייני ביטחון. רוסי הוא חתן פרסי-ישראל לביטחון, ולדעתו ההסכמים מסכנים את ביטחונה של ישראל.

דב שילנסקי היה בין חברי-הכנסת של חרות שנקרעו בנפשם פנימה עד לרגע ההצבעה. לבסוף הוא נימנע. שילנסקי הוא אחד מהלוחמים הוותיקים של האצ"ל, מאלה שהמשיכו את מלחמת האצ"ל גם לאחר קום המדינה. בעת חתימת הסכם השילומים, כאשר מנחם בגין אירגן מפגש נימנעו שילנסקי וצוותו על הכנסת. הניח שיר-לנסקי פצצת-דמה במישרד-החוץ ונאסר. הצבעתו של שילנסקי נעשתה ללא הישר-בים פוליטיים פנימיים. הסכמי קמפ-דייוויד עמדו בניגוד לחינוך הבית"רי האצ"לי, שאותו ספג בגין בשנים כה רבות. יש להניח ששילנסקי היה מתגבר על כך ותור-מך בעניינים עצמות במהיגו בגין, אך

„הטיפש“ הוסיף קול * אשתו של יגאל כהן-אורגד השפיעה *

איתן ליבני מומחה לערבים * תסבין האצ"ל של מוסקה ציפורי

הצבעתו של יצחקי עם הממשלה היתה טבעית ביותר, והיה זה הוא שנשא את אחד מנאומי התמיכה הנילהבים ביותר ב"בגין.

אנשי בגין חששו דווקא מח"כ מאיר כהן, איש חיפה. כהן הוא איש חרות ותיק ביותר ונאמני-עיוור של בגין. אך לאחרונה איכזב בגין את כהן, כאשר ביכר על פניו את איש המפלגה הליברלית, צבי צימרמן. כמועמד הליכוד לראשות עיריית חיפה, תפקיד שבו חשק כהן בכל מאודו. יש הטוענים כי ההיתקלות בין כהן לבין שימרון פרס, יומיים לפני ההצבעה, שנבעה מאי-הבנה, היא שהביאה את כהן להצביע בעד בגין ולא להימנע. כהן הוא אב שכול. בנו ניספה באסון אווירי לפני כמה שנים, ואחיו, שהיה איש-ביטחון, נהרג לפני כשנתיים בספרד. שימרון פרס החל את נאומו בכנסת בציטוט כבדיה של אסי-הבנים רבקה גובר. כהן קרא לעברו קריאת-ביניים, שבה תבע ממנו לא להשתמש בשכול לצרכים פוליטיים. פרס נדהם, הגיב בחריפות רבה ואף כינה את כהן "טיפש". מאוחר יותר ניסה פרס להסתיר-להתנצל בפני כהן, אולם התעלם מ"דרישת יושבי-ראש לחזור בו מדבריו מעל בימת הכנסת.

ח"כ יגאל כהן-אורגד הוא אולי השיכ"נע-העצמי הטוב ביותר של מנחם בגין, שאסור לסלוח. כהן-אורגד הצטרף לתנועת-החרות עוד בהיותו נער, אולם עם פרישתו המפורסמת של שמואל תמיר, הקמת המרכז-החופשי, הצטרף אליו כהן-אורגד. ערב הבחירות לכנסת הקודמת, דרש כהן אורגד לקיים בחירות חופשיות במרכז החופשי. תמיר סירב והכניס את עקיבא נוף ואת אהוד אולמרט לרשימת המועמד-דים לכנסת. כהן-אורגד פרש מהמרכז החופשי, כעבור שנים סלח לו בגין והוא חזר לחרות.

כהן-אורגד הוא איש-עסקים מצליח, בעל שרירים הן בעסקים והן בפוליטיקה. ב"חרות מכנים אותו קארייריסט. בד בבד עם בנייתו של עסק מצליח ליעוץ כלכלי, שלו שני מישרדים בירושלים ובתל-אביב, בוינה כהן-אורגד את עצמו בתוך תנועת-החרות. הוא היחיד מכל חברי-הכנסת ה"מקפיד גם בימים אלה לרוץ לסיני, להרצות ולהתיידע אל החברים מהשורה. בחרות מתלוצצים כי אשתו של כהן-אורגד, גדי מנהלת בית-ספר בשם שרה, היא המפי-עילה האמיתית של הפרופסור ארנס. שרה יש השפעה רבה ביותר על בעלה, היא נחשבת לכוח המניע אותו, ואילו לו עצמו יש השפעה רבה על ארנס. נראה כי שני אנשי העסקים מצאו להם שפה משותפת, והם פועלים בחזית אחת. הצמד ארנס-כהן-אורגד נחשב היום כימעת לגוש בתוך חרות, גוש שהמכנה המשותף העיקרי שלי הוא השיגאה לעזר וייצמן.

הצבעת לנדאו בממשלה היא ששיכנעה אותו, בסופו של דבר, להימנע.

„להילחם מבפנים“

הצבעתו של יושב-ראש הכנסת, יצחק שמיר, היתה אחת ההפתעות ה"גדולות של היום הרביעי לפני שבוע. קום המדינה לאישיות אפורה. הוא עבד כמה שנים במוסד, בתנאים של סודיות ואפרוריות. אחר כך הפך שמיר לאיש-עסקים קטן ולעסקן בינוני בחרות. בכנסת הקודמת היה שמיר אחד מחברי-הכנסת הפחות-בולטים, אך בגין דאג למנות את שמיר ליושב-ראש הכנסת והפך אותו ל"אחד מאישי השורה הראשונה במדינה.

יומיים לפני ההצבעה, כשהוציא שמיר את לוחמת הלח"י לשעבר, גאולה כהן, מאולם המליאה, התפלאו רבים מדוע הס"כימה כהן ללא התנגדות. מבלי שינסו להוציאה בכוח, רק עתה נודע, כי כהן הסכימה לצאת לאחר שיחה עם שמיר. שמיר הפתיע אותה בשיחה זו, כשסיפר לה כי הוא עומד להימנע בהצבעה ולהת-ריס בהימנעותו כנגד בגין ש"עשה אותו". כהן הבטיחה, וקיימה את הבטחתה, לשמור זאת בסוד, והיתה היחידה, מילבד שמיר ורעייתו, שידעה על כוונתו של היו"ר להימנע.

שמיר נמנע משום שההסכמים נוגדים את עיקרי אמונתו. בפני בגין יוכל שמיר לתרוץ זאת כהימנעות של יושב-ראש ה"בחירות, תירוץ עלוב, ללא ספק, שאין לו אחיזה בחיים הפרלמנטריים בארץ. הצבעתו של אריק שרון היתה, כביכול, הפתעה, אולם לא לגבי אלה המכירים אותו. שרון, שסיבך בהתנחלויותיו החפוזות והבלתי-אחראיות את הממשלה בעבר, נבד בהתנחלויותיו ובמתנחלים. על שרון ייטל גם, כפי הנראה, התפקיד לפנות את ההתנחלויות, אם וכאשר יגיע הרגע ה"מתאים. מי שמכיר את שרון לא הופתע כלל. לשרון אין כל בעייה לשנות את דעותיו מהקצה אל הקצה, כאשר נידמה לו שהחבר כדאי.

כימעט ברור שאת הצעד הבא יזום בגין ולא מתנגדיו. לגאולה כהן, שכבשה את עולמה כציבור הישראלי לאחר נאומו הכן והמצויין בכנסת, אין כוח בתוך חרות. גם הופעתו של יגאל כהן-אורגד בכנסת, אירגנה כהן יום לאחר ההצבעה בכנסת, לא היתה, בסופו-של-דבר, לטובתה. אורי גדי, שגיבל מהצעד אותו עשתה, מיהר להצהיר, כי בא לכנס רק כדי לשכנע את הנאספים שלא לפרוש בחרות, והצהיר הצהרת-אמונים לבגין. לאחר שבקשותיו מאנשי הטלוויזיה שלא לצלמו בכנס נידחו,

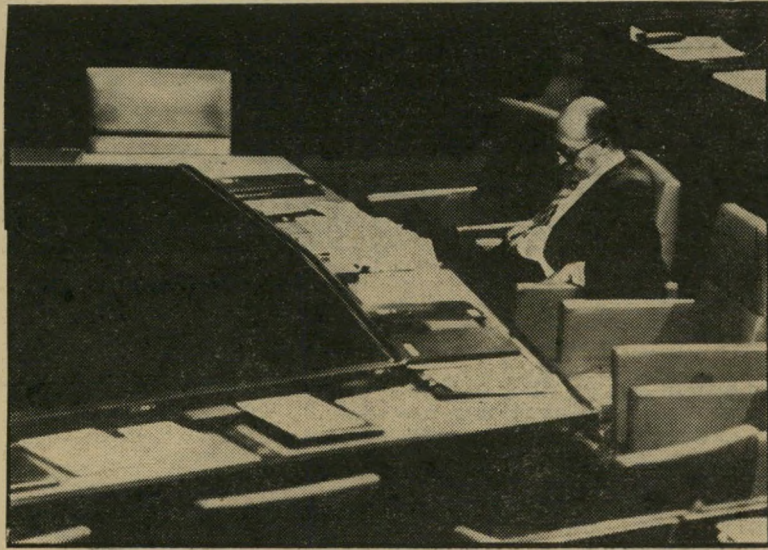
גם לראש המועצה המקומית קריית-מלאכי, ח"כ משה קצב, לא היתה בעייה כיצד להצביע. קצב הצעיר אינו איש חרות ותיק, הוא מאנשיו של עזר וייצמן. היה זה וייצמן שהטיל בזמנו את כל כובד משקלו למען בחירתו של קצב בקריית-מלאכי. הוא הופיע למענו בעיירה הקטנה, שיכנע אנשים, ביקר בבתיים ועשה לקצב את העבודה.

אחת ההפתעות הגדולות ביותר היתה הצבעת הנגד של הפרופסור יוסף רוסי, מדען שעד לבחירות היה פרופסור להנדסה אווירודינמית בטכניון בחיפה. הוא הצ"טרף לחרות לפני כשלוש שנים, ובא ב"

וירידי מישפחת בגין, נשוי אחיו של מילוא לחסיה, בתו של בגין. בגין היה זה שחילץ אותו כשהיה נתון בצרות פוליטיות. תחילה כעסקן סטודנטים צעיר, ואחר כך כעסקן צעירי חרות.

גם הצבעתו של עמאל נאסר א-דין, חבר-הכנסת הדרוזי של חרות, היתה ידועה. נאסר א-דין הוא תומך מובהק של בגין, ומילבד זאת, הוא מהבודדים בחרות שאכן רוצים בשלום. הן משום שהוא בן לעדת מיעוט והן ביגלל העובדה ששיכל בן במיל-חמה.

דעותיו הפוליטיות של סגן שר-הביטחון, מרדכי ("מוטקה") ציפורי, כפי שהביען

בגין ליד שולחן הממשלה בכנסת

עם ידידים כאלה - מי צריך אויבים?

מגע קרוב עם בגין. לפני הבחירות האחרונות מונה כראש הוועדה שוקים הליכוד להכנסת חילופי השלטון. תמורת זאת קיבל רוסי, שהוא נטע זר בחרות, מקום בטוח בכנסת, אולם הוא חשב שמגיע לו יותר. רוסי זכה מכך שלא היתה לו כל הבנה פוליטית ערב הבחירות, לכן הוא היה משוכנע שהליכוד אומנם יעלה לשלי-טון.

הוא התייחס ברצינות רבה לוועדה ש"בראשה עמד, הכין דו"חות ותזכירים לשינוי מיבנה הממשלה ומישרדי הממשלה. לאחר הקמת הממשלה, כאשר התברר כי כימעט אף אחת ממסקנותיו לא התקבלה, נפגע רוסי עד עמקי נשמתו וטרור נייתו העיקרית כוונה לראש-הממשלה. גם